

Pesti bál anno 1946

Bál tudósítás: azelőtt kezdő újságírók írták a vidéki lapokban, a nyitó párokkal kezdték és a jelenvoltak teljes névsorával folytatták. Ma: tanulmányút, társadalomtudomány, közvéleménykutatás.

Háború, felszabadulás, romantika — bál. Operettbál. Ez a fejlődés útja. Budapest életerejének a legnagyobb megnyilatkozása: zsúfolt báterem, zenekar, tánc, egyszerű: *élet*. Persze hibák is vannak.

Például a tombola elmaradt. A pénzt beszedik, a sorsolásra azonban nem kerül sor, nem osztják ki a márkás férfikarórát és *Karády* dedikált fonyképét.

Hideg és meleg büfé, szesz italok, húsok, torró virsli, szóval minden! Viszont csak majd nem minden mert nincs káposzta, eves és nincs bohémus költekezés; az árak nem túlságosan olcsók, egy szendvics huszonötözer, egy sütemény ötvenezer. A szendvicsek nem a legjobbak, a torták biztosan finomabbak, de sajnos csak kevesen tudták megkóstolni... Reggel felé a büfepultok még zsúfolak az el nem adott eszmegéktől. A büfé tulajdonosa azt mondja, hogy legalább háromszor ekkora forgalomra készült fel, mint ami bekövetkezett, de nem baj, nem fontos az anyagi siker, arra büszke, hogy ő rendezhette az első büfét a háború után újjáépülő Budapesten. *A vendéglős volt az egyetlen igazi bohém az első pesti bálon...*

Panaszkönyv is van. A panasz úgy látszik kevés, beéfer egyetlen rövid kis fejezetbe: 1. a kiszolgálás nehézkes, mert nincs elég pohár. 2. Az ételek egy tömbbál nivóján mozognak. 3. A marcipánnak olyan íze volt, mint a sárgarépafozeléknek! 4. Csak egy a kívánság, hogy a tortákat a tulajdonosnak kelljen megenni. 5. Minden úgy néz ki, mintha békebeli volna, de ha beéharap az ember, háborús ízt érez. 6. Jé, hát még panaszkönyv is van?

A büfé sikere, hogy ezerötszáz vendég közül csak öt emel panaszt.

A kislányok egyedül jönnek. Csak néhány mamát látni, rendszerint jobban mulatnak, mint a lányok. Nincs többé „garde”, nincs többé elefánt. *Hála a drága belépőjegyeknek.*

A vendégek kilencven százaléka utcai ruhában van. Különösen a férfiak öltöztek „hanyag eleganciával”. Au!ó összesen tíz áll az Operettszínház előtt. A hosszú ruhák is gyalog jöttek.

Kevés a szerpentin, konfetti nincs, hólabda is alig. Az emberek felszedik a földről, cikk lett a *használt hólabda*. Mindenki takarékos. Nem látni részeg embert, „spice” sincs. A pincérek „vágják”, egy pohár konyakért a hivatalos kilencvenhatezer pengő helyett százhetvenezer pengőt kérnek. (Sajnos pont tőlem.)
Vannak egészen „praktikus”

emberek, akik fizetés nélkül távoznak, azt hozzák be a pincérek rajtuk, a palikon. Villáminterjú hajnalban a pincérről: — Mennyit keresett? — Szerénykedik, diplomatikusabb egy diplomatánál. — *Nem sokat, talán félmilliót.* — Plusz borral? — *Plusz borral!*

A zenekar tányérral áll a kijáratnál és — ez az infláció — papírkosárral. A tányéron néhány százezerpengős van minltnak, a kisebb pénz a papírkosárba kell dobni. A kosárban tízezerpengősök vannak — *felel. Jó lenne a dolgok mélyére nézni, mint a bűvész felhúdom a kabátom ujját és lenyúlok a fenékre. Egy-két ötszázpengős, ezerpengős is a kezembe akad...* — Legalább uraságod legyen gavadér — mond'a a zenész. — *De uram, és a kollektív szerződés?!*...

Nincsenek nyitópárok és nincsenek „első bálzók”; vagy ha úgy tetszik: itt minden „első bálzó”, mert az utolsó pesti báltól épp egy világ választ el mindnyájunkat. Az első békebeli pesti bál mottója ez: *„Tavaly ilyenkor nem gondoltam volna...”* **Klecsen István**

Képz. nyom. XX. sz. 23. sz.

Budapestre vonatkozó hírségikkek				Osztalozás	
Szerző:		Klecsen István		Tárgy	394. g.
Cím:		Pesti bál anno 1946		Hely	
Forrás:		Magyar Nemzet		Idő	1946
(Hely)		1946 jan 30		Személy	
(Dátó)		(Köt. v. fiz.)		Helyszám	
(Oldal)					

Budapest székfőváros házinyomdája 1941 — 9086